Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: V. F., zastoupen JUDr. Ing. Lukášem Prudilem, Ph.D., advokátem se sídlem Brno, Bašty 2 proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní přihrádka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2005, čj. OAM-1163/VL-10-HA08-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 2. 2007, čj. 64 Az 92/2005 - 17,

takto:

I. **Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

Odůvodnění:

Kasační stížností ze dne 13. 4. 2007 se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 2. 2007, čj. 64 Az 92/2005 - 17, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 7. 2005, čj. OAM-1163/VL-10-HA08-2005. Tímto správním rozhodnutím byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

Krajský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud vzal za prokázané jednak podanou žádostí žalobce o udělení azylu, jednak vlastnoručně psaným odůvodněním této žádosti a obsahem protokolu o pohovoru k této žádosti, že žalobce přicestoval do České republiky, protože měl ve své vlasti problémy týkající se vymáhání dluhu věřiteli, kteří po něm požadovali zaplacení

větší částky, než si ve skutečnosti půjčil. Tuto skutečnost uvedl žalobce i v žalobě, kde vyjádřil své obavy před návratem na Ukrajinu před splacením dluhu.

Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení otázky přijatelnosti kasační stížnosti (§ 104a s. ř. s.), tedy otázky, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006.[1]

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), neboť se domnívá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu vady řízení před soudem a tato vada má za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel nesouhlasí s tvrzením soudu, že správní orgán správně určil důvody, které vedly žalobce k podání žádosti o udělení azylu, a že tyto důvody nekorespondují s důvody uvedenými v § 12 zákona o azylu. V rozsudku krajského soudu je za důvod žádosti o azyl považována skutečnost, že se stěžovatel dostal do problémů s podnikáním ve své vlasti, když si vypůjčil větší částku peněz, kterou nesplatil a následně měl problémy s vymahači tohoto dluhu. Stěžovatel namítá, že důvodem jeho odchodu nebyly potíže s podnikáním a existence dluhu, nýbrž skutečnost, že byl vydírán o částku 15 000 USD a bylo mu vyhrožováno. Známí policisté mu řekli, že mu stát v jeho problémech nepomůže a že bude nejlépe ze země odejít. Podle názoru stěžovatele nezjistil soud správně skutkový stav.

Dále stěžovatel v kasační stížnosti soudu vytýká, že se nedostatečně vypořádal s tvrzeními žalobce ohledně porušení právních norem procesní povahy (§ 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 správního řádu).

Dle názoru stěžovatele bylo také porušeno jeho právo užívat svého jazyka v úředním styku zaručené mu Listinou základních práv a svobod. Stěžovatel je ukrajinské národnosti a správní orgán měl tudíž vést řízení v jazyce ukrajinském, nikoliv ruském, ve kterém není stěžovatel schopen jednat před úřadem a na potřebné úrovni se dorozumět.

Nejvyšší správní soud vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

[1] Všechna zde uvedená rozhodnutí jsou publikována na www.nssoud.cz

Dle vyjádření stěžovatele obsažených ve správním spise uvedl stěžovatel jako důvody, pro které žádá o azyl, že podniká na Ukrajině, kde vlastní dopravní firmu a vypůjčil si 35 000 USD na zakoupení dalšího autobusu, dluh splatil. Později po něm ale požadoval dodavatel autobusu dalších 15 000 USD, které odmítl zaplatit a poté mu začali vymahači slovně vyhrožovat i likvidací jeho rodiny. Těchto výhrůžek se stěžovatel začal obávat a odjel do České publiky. O azyl žádá, aby si legalizoval pobyt. Tytéž skutečnosti stěžovatel uvedl i v žalobě.

Nejvyšší správní soud se ve svém rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003 - 59 vyslovil, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zamítne. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.

Formulace závěrů soudu je v souladu se skutkovým stavem zjištěným ve správním řízení.

V případě námitky stěžovatele ohledně nedostatečného vypořádání se s namítanými porušeními právních norem procesní povahy v žalobě odkazuje Nejvyšší správní soud na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58, kde byly specifikovány náležitosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu a kde se uvádí, že právní náhled na věc se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.

Stejný názor vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozhodnutí ze dne 22. 4. 2004, čj. 6 Azs 22/2004 - 42, kde je uvedeno, že žalobní body musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat jak skutkové, tak i právní důvody, pro které žalobce považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné nebo za nicotné. Žalobním bodem však není uvedení ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit, je-li z hlediska skutkových důvodů jen obecně odkázáno na spisový materiál. K této námitce proto soud nepřihlížel.

Námitkou stěžovatele ohledně porušení jeho práva užívat svého jazyka v úředním styku, neboť s ním správní orgán vedl řízení v jazyce ruském a nikoliv ukrajinském, se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, protože tato nebyla uplatněna v řízení před soudem I. stupně (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs 34/2004 - 49).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Protože nebyl shledán ani žádný další důvod k přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, lze shrnout, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy nutno ji ve smyslu § 104a s. ř. s. považovat za nepřijatelnou a odmítnout ji.

O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 2 s. ř. s., dle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu